

Arrest

nr. 82 375 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. VANDERMEEREN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Ahmadi te zijn. U bent geboren op 10 juni 1976 in het dorp Chak in het district Faizalabad van de provincie Punjab. In 1999 verhuisde u naar de stad Chak Jumrah. U ging negen jaar naar school waarna u een boekenwinkel opende in Chak Jumrah. In

maart 2010 kwamen vier mannen, die u bij Khatme Nabuwat plaatst, uw boekenwinkel binnen. Op een opmerking dat u geen moslim bent, verklaarde u zich wel als dusdanig. Daarop begonnen de mannen op u te spuwen en brachten ze vernielingen aan in uw winkel. Twee uur later werd u door politieagenten meegenomen naar hun kantoor waar de vier mannen u opwachtten. U bevestigde de gebeurtenissen tegenover de politiechef waarna u met een vermaning werd weggestuurd. 's Anderendaags verliet u Chak Jumrah en trok u naar Rabwah om bij uw familie in te trekken maar waar u enkele dreigtelefoontjes ontving. In de maand juni keerde u terug naar Chak Jumrah. Op 17 juni 2010 dwongen drie gewapende mannen u met hen mee te lopen. Op een bepaald moment greep u uw kans om aan uw belagers te ontsnappen. U keerde onmiddellijk naar Rabwah terug tot u op 31 augustus 2010 ingelicht werd dat er een klacht tegen u werd ingediend. Op 20 september 2010 ontvluchtte u Pakistan om op 21 september 2010 in België aan te komen, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een rijbewijs, een bundel betalingsbewijzen, een huwelijkscertificaat, een bevestigingsbrief, vijf First Information Reports (FIR), drie kranten, een arrestatiebevel, een pamflet, een bundel bankuittreksels en een bundel autoregistratiedocumenten.

B. Motivering

Na individueel onderzoek van uw dossier is gebleken dat u de vluchtelingenstatus niet kan toegekend worden.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u vervolgd te worden door Khatme Nabuwat en de Pakistaanse overheid. Zowel een markant gebrek aan kennis over de klacht en rechtzaak die uw vrees ten opzichte van de Pakistaanse overheid voedt als talrijke tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden in uw relaas over uw contacten met de personen van Khatme Nabuwat, verhinderen enig geloof te hechten aan de aangevoerde asielmotieven.

Zo kan er gezien uw schaarse informatie over de klacht en de rechtzaak niet aangenomen worden dat zij de redenen van uw vlucht uit Pakistan uitmaken. Zo heeft u geen idee van de beweegredenen van de persoon die u aanklaagt. Het zou gaan om een persoon die eens een boek over boekhouding bij u aankocht en u vervolgens sporadisch gedag kwam zeggen. U houdt het er op dat de klacht een list was om u naar de rechtbank te lokken en u te vermoorden. Hoe u dan wel weet heeft van deze list kan u evenwel niet zeggen. U tracht het te verduidelijken door naar "hun" algemene praktijk te verwijzen. Als u evenwel gevraagd wordt naar andere rechtzaken tegen geloofsgenoten blijkt er bij hen van een dergelijke list geen sprake. Waarom het in uw geval om een list zou gaan, kan u in het geheel niet verduidelijken (CGVS 30/5/2011 p.8, CGVS 2/1/2012 p.4-5). Dat u het bestaan van een dergelijke list niet kan toelichten, doet des te vreemder aan daar u ook nauwelijks een idee had over de klacht toen u Pakistan verliet. Voor uw vlucht uit Pakistan vernam u slechts van uw advocaat dat iemand een klacht voor poging tot bekering tegen u indiende (CGVS 2/1/2012 p.4). Dit is opmerkelijk.

De naam van de advocaat die uw zaak behartigt kent u bovendien niet. U houdt het erop dat hij de advocaat van uw schoonfamilie is (CGVS 2/1/2012 p.2,4). Op de vraag hoe de advocaat wist van de klacht tegen u, antwoordt u dat er na de moordpoging op u een advocaat werd gecontacteerd om te kijken welke legale stappen u kon zetten. Waarschijnlijk vernam hij van uw klacht toen hij naar de rechtbank ging, zo zegt u. Toen u aangevallen werd is besproken wat er gedaan kon worden, voegt u eraan toe (CGVS 2/1/2012 p.7). U kan evenwel niet vertellen wat het resultaat van deze bespreking was of welke stappen de advocaat zou ondernemen. U beweert zelfs dat u, de persoon wiens lot besproken werd, niet bij de bespreking aanwezig was, daar u nooit rechtstreeks contact met de advocaat had (CGVS 2/1/2012 p.7). Ook dit mag verbazen. Hoe de advocaat ervan op de hoogte was dat dezelfde mensen die u aanvielen de klacht tegen u indienden, is u dan ook onbekend (CGVS 2/1/2012 p.7).

Dat uw kennis van de zaak die u uw land deed ontvluchten het oppervlakkige niet overstijgt, blijkt ook uit het feit dat u geen idee heeft van de strafmaat die u riskeert (CGVS 2/1/2012 p.4). Dat u de ingrijpende stap zet om uw land te verlaten omwille van een klacht die tegen u is ingediend, zonder zelfs maar een essentiële kennis over deze klacht te bezitten, terwijl u zich via uw schoonfamilie degelijk kon informeren, is allesbehalve geloofwaardig.

Ook over de rechtzaak die uit de klacht voortvloeide blijft u in algehele vaagheid steken. Als u gevraagd wordt naar de evolutie van uw problemen in Pakistan na uw vertrek en meer bepaald over de rechtzaak tegen u, komen er hoofdzakelijk ontwijkende antwoorden naar boven. Zo antwoordt u op de vraag naar de evolutie van uw problemen dat uw familie verspreid woont en moeilijk te contacteren is. Als er later dieper op ingegaan wordt blijkt dat u zo min mogelijk contact met hen opneemt om stress te vermijden (CGVS 2/1/2012 p.2,6). Dit is niet ernstig. Wel legt u een arrestatiebevel neer en stelt u dat het uitgevaardigd werd omdat u niet opdaagde op de zittingen. Of er al eerder een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, weet u niet. Gevraagd of uw advocaat de zittingen bijwoonde, kan u slechts zeggen dat u er niet veel kennis van heeft en dat uw familie voor de rechtzaak zorgt (CGVS 2/1/2012 p.2,8). Dat u ervoor kiest zo weinig mogelijk contact te nemen met uw familie klemt des te meer daar u naar hen verwijst voor concrete informatie over uw rechtzaak. Dat u uw vertrek uit Pakistan stoelt op een klacht en rechtzaak waarover u dermate slecht geïnformeerd was en waarin u zich ook na uw vertrek uit Pakistan nauwelijks interesseerde, is allerm minst aannemelijk.

Verder dienen er nog meerdere tegenstrijdigheden aangaande de kern van uw asielrelaas opgemerkt te worden. Zo valt het op dat waar u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat u zeven of acht dagen na het incident in maart 2010 naar Rabwah trok, terwijl u tijdens het laatste gehoor vol hield dat u al de dag na het incident vertrok (CGVS 30/5/2011 p.6; CGVS 2/1/2012 p.6,8). Voorts ligt ook het verschil tussen de twee aantallen van dreigtelefoons die u over de twee gehoren opgeeft te groot om binnen een aanvaardbare marge te vallen. Zo schat u tijdens het laatste gehoor dat u in totaal zo'n drie dreigtelefoontjes ontving. Eerder hield u het Commissariaat-generaal echter voor dat u in totaal zeven tot tien dreigtelefoontjes kreeg (CGVS 30/5/2011 p.6,7; CGVS 2/1/2012 p.5,8). Ook moet er op gewezen worden dat u tijdens het tweede gehoor beweerde dat u in Rabwah was toen u de dreigtelefoontjes volgde op het eerste incident ontving. Tijdens het eerste gehoor vertelde u echter dat u in Chak Jumrah was toen u gebeld werd na het incident in uw winkel (CGVS 30/5/2011 p.6; CGVS 2/1/2012 p.5,8). Bovenstaande tegenstrijdigheden schaden sterk het geloof in de aanvaringen die u, zo neemt u aan, met personen van Khatme Nabuwat kende.

Dat u bovendien eerst verklaarde dat u na de moordpoging op u niet meer naar Chak Jumrah terugkeerde, moet u dit aanpassen nadat u met uw identiteitskaart wordt geconfronteerd: dan klinkt het dat u wel naar deze stad terugkeerde om de aanvraag te doen. Uw terugkeer naar Chak Jumrah strookt evenmin met de grote vrees die u de stad eerder deed ontvluchten (CGVS 30/5/2011 p.7-8).

Ook moet benadrukt worden dat u geen aannemelijk beeld weet op te hangen van het incident dat zich in uw winkel afspeelde. Hoewel u weet dat het zich moslim noemen voor een Ahmadi strafbaar is volgens de Pakistaanse wet, verklaart u zich zonder veel omwegen moslim tegen personen in wie u leden van Khatme Nabuwat ziet. Waarom u zich tegenover leden van een partij die gekant is tegen Ahmadi's zonder veel moeite in een dergelijke kwetsbare positie plaatst, is niet duidelijk. Nog meer spreekt het tot de verbeelding dat u zich in uw relaas tegenover de plaatselijke politiechef opnieuw strafbaar opstelt door dezelfde verklaring te doen. Het meest tot de verbeelding spreekt evenwel dat u in een politiebureau en in de aanwezigheid van vier leden van een partij die zich tegen Ahmadi's kant een daad stelt waarop een strenge straf kleeft, terwijl u slechts na vijf à tien minuten met een lichte mondelinge vermaning het politiebureau naar buiten wandelt (CGVS 30/5/2011 p.5,6,8; CGVS 2/1/2012 p.7). Dit is allerm minst ernstig en ondergraaft verder de waarschijnlijkheid van uw asielrelaas.

Tot slot mag het nog verbazen dat u beweert dat u ten tijde van de ernstige overstromingen die Pakistan in 2010 teisterden in België vertoefde (CGVS 30/5/2011 p.8). In werkelijkheid kende Pakistan het waterleed voor uw vertrek naar België en valt de periode van uw natuurramp zelfs samen met een belangrijk deel van uw asielrelaas. Zelfs indien u door de verklaarde problemen minder interesse in de buitenwereld vertoonde, mag gezien de enorme omvang van de ramp u niet zijn ontgaan dat u destijds in Pakistan verbleef.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u derhalve toegekend worden.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Punjab en meer bepaald in het district Faizalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Faizalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Daar documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, vermag het First Information Report de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet te herstellen. Het arrestatiebevel blijkt slechts een slecht leesbare kopie zodat ook dit stuk niet als bewijskrachtig kan weerhouden worden. De identiteitskaart, het rijbewijs, de bundel betalingsbewijzen, het huwelijkscertificaat, de bundel bankuittreksels en de bundel autoregistratiedocumenten kunnen getuigen van uw identiteit en activiteiten in Pakistan maar laten zich niet uit over de aangehaalde problemen. Daarnaast legt u meerdere documenten, het pamflet, vier FIR's en drie kranten, neer om de levenssituatie van de Ahmadi-gemeenschap te illustreren. Deze documenten betreffen evenwel niet uw persoonlijke asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij stelt dat hij binnen de Conventie van Genève valt daar zijn vrijheid, zijn leven en zijn fysieke integriteit in gevaar zijn omdat hij een Ahmadi is dewelke systematisch vervolgd worden in het land van herkomst. Hij geeft aan dat de nationale autoriteiten deze mensen niet willen helpen, integendeel ze strafrechtelijk wensen te vervolgen.

De commissaris-generaal respecteert volgens verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel niet en houdt geen rekening met alle bewijsstukken in het administratief dossier en verschuilt zich achter de "vage" verklaringen van verzoeker. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen helemaal niet vaag zijn en dat er rekening dient gehouden te worden met de persoonlijkheid van verzoeker en dat eenieder een eigen besef heeft van tijd en ruimte.

Hij stelt verder dat hij minstens onder de definitie van de subsidiaire bescherming valt en dat hij zich hiervoor baseert op het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk een systematische vervolging riskeert in het land van herkomst en dat hij wel degelijk een risico loopt op een onmenselijke, vernederende behandeling en dat hij een ernstig risico loopt dat zijn leven, veiligheid of vrijheid bedreigd worden door willekeurig geweld en door de doodstraf die boven zijn hoofd hangt. Hij stelt tot slot dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker stelt verder dat artikel 3 van het EVRM speelt.

Hij licht toe dat de Ahmadi moslims in vele landen vervolgd worden omwille van hun geloof dat op sommige punten van de hoofdstromingen in de Islam afwijkt. Verder geeft hij aan dat in Pakistan Ahmadi moslims bij wet vervolgd worden en dat ook het religieuze establishment in Pakistan niet akkoord gaat met de hervormingen waar de Ahmadiyya moslim gemeenschap voor staat. Verder wijst verzoeker erop dat de Pakistaanse religieuze elite de Ahmadi moslims als ketters beschouwt en zij strafrechtelijke vervolgd kunnen worden en dat volgens de antigodslasteringswet verzoeker veroordeeld kan worden tot de doodstraf.

Tot slot stipt verzoeker aan dat de politie in gebreke is gebleven om bescherming te bieden aan verzoeker en dat hij in tegendeel door hen wordt vervolgd.

Verzoeker vraagt dan ook aan de Raad om zijn de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling en hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 mei 2011 en 2 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens de gehoren was hij in het gezelschap van een tolk die het Punjabi machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van deze gehoren. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker talrijke tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden heeft verklaard waardoor hij niet kan erkend worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Er wordt eveneens vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder stelt verzoeker dat hij valt binnen de Conventie van Genève en dat hij valt onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het

ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het feit dat hij Ahmadi is het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd.voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS